Економіка

УДК 334.72:332.1:338.4

Погріщук Олег Борисович
кандидат економічних наук, доцент,
Вінницький навчально-науковий інститут економіки
Західноукраїнського національного університету
Pogrishchuk Oleh
PhD in Economics, Associate Professor,
Vinnytsia Educational and Scientific Institute of Economics
West Ukrainian National University
ORCID: 0000-0001-9513-0585

Нагорний Віталій Володимирович
кандидат економічних наук, доцент
Національний університет біоресурсів і природокористування України
Nagornii Vitaly
PhD in Economics, Associate Professor
National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine
ORCID: 0000-0001-5551-4779

Мартусенко Ірина Валеріївна
кандидат географічних наук, доцент
Вінницький навчально-науковий інститут економіки
Західноукраїнського національного університету
Martusenko Iryna
PhD in Geography, Associate Professor
Vinnytsia Educational and Scientific Institute of Economics
West Ukrainian National University
ORCID: 0000-0003-3953-9903

СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО УПРАВЛІННЯ РЕГІОНАЛЬНИМ ПІДПРИЄМНИЦЬКИМ ПОТЕНЦІАЛОМ: СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИЙ АСПЕКТ

MODERN APPROACHES TO REGIONAL ENTREPRENEURIAL POTENTIAL MANAGEMENT: SOCIO-ECONOMIC ASPECT

Анотація. *Вступ. Соціально-економічні трансформації, цифровізація та потреба в підвищенні конкурентоспроможності регіонів актуалізують необхідність переосмислення підходів до управління підприємницьким потенціалом.*

Мета. Мета дослідження полягає в обґрунтуванні сучасних підходів до управління регіональним підприємницьким потенціалом та визначенні їх ролі у забезпеченні соціально-економічного розвитку регіонів в умовах трансформації економічного середовища.

Матеріали і методи дослідження. Інформаційною базою дослідження стали наукові праці вчених з проблем управління регіональним розвитком та підприємницьким потенціалом, функціонування підприємницького середовища в регіонах. Теоретико-методологічною основою роботи є положення сучасної економічної теорії, концепції регіонального розвитку та підходи до стратегічного управління. Використано загальнонаукові методи пізнання, зокрема теоретичне узагальнення; аналіз і синтез; порівняльний аналіз; логічне узагальнення.

Результати. У дослідженні визначено, що сучасні підходи до управління регіональним підприємницьким потенціалом базуються на інтеграції інституційних, інноваційних, соціально-орієнтованих та екосистемних механізмів розвитку. Визначальним чинником модернізації управлінських підходів є соціально-економічні виклики, що впливають на рівень адаптивності економічних систем, стимулювання підприємницької

активності та забезпечення довгострокової конкурентоспроможності регіонів.

До основних викликів у розвитку підприємництва віднесено: військові виклики для регіонального розвитку, нестабільність інституційного середовища, обмежений доступ до фінансових ресурсів, потреби розвитку кадрового потенціалу та технологічного оновлення; складність інтеграції у глобальні ринки, недостатній рівень розвитку екосистем бізнесу.

Визначено, що підвищення ефективності управління підприємницьким потенціалом передбачає реалізацію узгодженої системи інституційних, фінансових та організаційних заходів у напрямі стабілізації регуляторної політики, інвестиційного забезпечення, інноваційної й цифрової трансформації, розвитку інфраструктури та освіти, стимулювання експорту й міжнародної кооперації, а також упровадження сучасних управлінських технологій.

Перспективи. Подальші дослідження мають бути спрямовані на формування комплексної системи управління регіональним підприємницьким потенціалом у забезпечення стійкого соціально-економічного розвитку регіонів. Перспективним напрямом є формування адаптивних моделей управління, що поєднують стратегічне планування, сучасні інструменти моніторингу та механізми публічно-приватного партнерства в умовах повоєнного відновлення.

Ключові слова: *підприємницький потенціал, підприємництво, управління, регіональний розвиток, інновації, соціально-економічний розвиток, соціальна відповідальність, екосистемна модель управління.*

Summary. *Introduction. Socio-economic transformations, digitalization and the need to increase the competitiveness of regions actualize the need to rethink approaches to managing entrepreneurial potential.*

Purpose. The purpose of the study is to substantiate modern approaches to managing regional entrepreneurial potential and determine their role in ensuring the socio-economic development of regions in the context of the transformation of the economic environment.

Materials and methods of research. The information base of the study was the scientific works of scientists on the problems of managing regional development and entrepreneurial potential, the functioning of the entrepreneurial environment in the regions. The theoretical and methodological basis of the work is the provisions of modern economic theory, the concept of regional development and approaches to strategic management. General scientific methods of cognition were used, in particular theoretical generalization; analysis and synthesis; comparative analysis; logical generalization.

Results. The study determined that modern approaches to managing regional entrepreneurial potential are based on the integration of institutional, innovative, socially-oriented and ecosystem development mechanisms. The determining factor in the modernization of management approaches is socio-economic challenges that affect the level of adaptability of economic systems, stimulation of entrepreneurial activity and ensuring the long-term competitiveness of regions.

The main challenges in the development of entrepreneurship include: military challenges for regional development, instability of the institutional environment, limited access to financial resources, the need to develop human resources and technological innovation; the complexity of integration into global markets, and the insufficient level of development of business ecosystems.

Increasing the efficiency of entrepreneurial potential management involves the implementation of a coordinated system of institutional, financial, and organizational measures aimed at stabilizing regulatory policy, investment support, innovation and digital transformation, infrastructure and education

development, export and international cooperation stimulation, and the introduction of modern management technologies.

Prospects. Further research should be aimed at forming a comprehensive system for managing regional entrepreneurial potential to ensure sustainable socio-economic development of regions. A promising direction is the formation of adaptive management models that combine strategic planning, modern monitoring tools, and mechanisms of public-private partnership in the context of post-war recovery.

Key words: *entrepreneurial potential, entrepreneurship, management, regional development, innovation, socio-economic development, social responsibility, ecosystem management model.*

Постановка проблеми. Сучасний етап розвитку економіки на регіональному рівні характеризується поглибленням структурних диспропорцій, посиленням міжтериторіальної диференціації та зростанням впливу зовнішніх загроз на функціонування підприємницького сектору. У таких умовах регіональний підприємницький потенціал виступає не лише джерелом економічного зростання, а й важливим чинником соціальної стабільності та відновлення територій. Водночас існуючі механізми управління часто залишаються фрагментарними, недостатньо узгодженими між рівнями влади та орієнтованими переважно на короткострокові результати. Недостатня інтеграція соціальних і економічних інструментів регулювання обмежує можливості комплексного розвитку бізнес-середовища. Проблема посилюється невідповідністю між наявними ресурсами регіонів і рівнем їх ефективного використання, слабкою координацією між суб'єктами підприємницької екосистеми та низьким рівнем інституційної підтримки інновацій. Соціально-економічні трансформації, цифровізація та потреба в підвищенні

конкурентоспроможності регіонів актуалізують необхідність переосмислення підходів до управління підприємницьким потенціалом.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню питань щодо регіонального підприємницького потенціалу та складових аспектам його формування та управління присвятили праці: Білоус М., Білоус-Сергєєва С., Богуславська С., Гавричков О., Гук К., Добіжа Н., Єкімов С., Жовнірчик Ю., Зейналов А., Кропельницька С., Кустрин А., Мельник В., Олександрович О., Погріщук Б., Ракитська А., Сиченко В., Тигов О., Черненко О. та інші. У сучасних умовах трансформації економічних систем, цифровізації та потреби повоєнного відновлення особливої актуальності набуває розроблення сучасних підходів до управління регіональним підприємницьким потенціалом як чинника збалансованого соціально-економічного розвитку територій й формування стійких конкурентних переваг регіонів, що зумовлює необхідність поглиблення наукових досліджень щодо інструментів, механізмів і моделей його результативного розвитку.

Мета дослідження полягає в обґрунтуванні сучасних підходів до управління регіональним підприємницьким потенціалом та визначенні їх ролі у забезпеченні соціально-економічного розвитку регіонів в умовах трансформації економічного середовища. Завдання дослідження включають: систематизацію та обґрунтування сучасних підходів до управління регіональним підприємницьким потенціалом; визначення сучасних викликів визначення та напрямів підвищення ефективності управління підприємницьким потенціалом.

Матеріали і методи дослідження. Інформаційною базою дослідження стали наукові праці вчених з проблем управління регіональним розвитком та підприємницьким потенціалом, функціонування підприємницького середовища в регіонах. Теоретико-методологічною

основою роботи є положення сучасної економічної теорії, концепції регіонального розвитку та підходи до стратегічного управління.

У процесі дослідження застосовано системний підхід, що дозволив розглядати регіональний підприємницький потенціал як складну багаторівневу соціально-економічну систему. Використано загальнонаукові методи пізнання, зокрема теоретичне узагальнення; аналіз і синтез; порівняльний аналіз – для зіставлення існуючих управлінських підходів і виявлення їх переваг та обмежень; логічне узагальнення – для формування висновків і обґрунтування напрямів підвищення ефективності управління в контексті соціально-економічного розвитку регіонів.

Виклад основного матеріалу дослідження. Сучасний етап функціонування національної економіки характеризується посиленням глобалізаційних процесів, цифровізацією бізнесу, зростанням ролі інновацій та необхідністю адаптації підприємницького сектору до нестабільних зовнішніх і внутрішніх факторів. У таких умовах особливого значення набуває формування ефективної системи управління підприємницьким потенціалом, яка забезпечує не лише стабільність діяльності суб'єктів господарювання, але й їхню здатність до розвитку та масштабування. Як зазначається в сучасних дослідженнях, підприємництво може стати ключовим драйвером економічної стійкості та відновлення за умови подолання структурних бар'єрів і розвитку інноваційного середовища [1].

Підприємницький потенціал регіону доцільно розглядати як інтегровану систему ресурсів, можливостей та інституційних умов, що забезпечують створення та розвиток підприємницьких структур. Трансформація систем управління регіонами відбувається під впливом глобалізаційних процесів та потреб забезпечення сталого розвитку територій. «Процеси глобалізації, що впливають на трансформації просторової організації соціально-економічних систем, дали новий імпульс

до становлення та розвитку якісно нових механізмів формування інтеграційних утворень» [2, с.93].

Інституційні умови суттєво впливають на динаміку розвитку підприємницької діяльності через механізми державного регулювання, систему оподаткування, можливості залучення фінансових ресурсів та масштаби державної підтримки. Створення сприятливого середовища для ведення бізнесу стимулює розвиток малого і середнього підприємництва, що виступає важливим чинником забезпечення економічної стійкості регіонів.

До сучасних підходів до управління регіональним підприємницьким потенціалом належать: інституційний, екосистемний, інноваційно-інтеграційний та соціально-орієнтований підходи (табл. 1).

Таблиця 1

Сучасні підходи до управління регіональним підприємницьким потенціалом

Підхід	Характеристика	Інструменти реалізації	Очікуваний результат
Інституційний	Орієнтований на формування сприятливого нормативно-правового та організаційного середовища для розвитку підприємництва	Удосконалення регуляторної політики, дерегуляція, механізми державної підтримки, розвиток публічно-приватного партнерства	Підвищення стабільності бізнес-середовища та зниження інституційних бар'єрів
Інноваційно-інтеграційний	Спрямований на поєднання інноваційного розвитку з інтеграцією регіону у національні та міжнародні економічні процеси	Підтримка стартапів, трансфер технологій, цифровізація, участь у міжрегіональних і міжнародних проєктах	Зміцнення конкуренто-спроможності та технологічна модернізація регіону
Соціально-орієнтований	Акцентує увагу на розвитку підприємництва як чинника соціальної	Підтримка малого та соціального бізнесу, освітні програми,	Підвищення рівня зайнятості, соціальної стабільності та

	згуртованості та зайнятості населення	стимулювання самозайнятості	інклюзивного розвитку
Екосистемний	Розглядає підприємництво як результат взаємодії бізнесу, влади, науки, фінансових структур і суспільства	Розвиток кластерів, бізнес-інкубаторів, акселераторів, мережевої співпраці	Посилення синергії між суб'єктами та зростання підприємницької активності

Джерело: складено авторами з використанням матеріалів [1; 3; 4; 8]

У період економічних трансформацій державне сприяння інноваційній діяльності та підприємництву на рівні регіонів стає визначальним чинником оновлення структури регіональної економіки та підвищення її конкурентоспроможності. «Державна інвестиційно-інноваційна політика повинна бути сфокусована на діяльності державних інституцій, які забезпечують сприятливі умови для інвестиційної та інноваційної діяльності у національному макроекономічному середовищі» [3, с. 151].

Інституційний підхід передбачає формування сприятливого регуляторного середовища та ефективних механізмів підтримки підприємництва на регіональному рівні. Інституційний підхід розглядає розвиток регіонального підприємництва як результат взаємодії формальних і неформальних інститутів, які визначають умови ведення бізнесу, доступ до ресурсів та ефективність регіональної економічної політики. Дослідження українських науковців підтверджують, що модернізація інституційної системи управління підприємництвом є ключовою передумовою економічної трансформації та післякризового відновлення В Україні формується багаторівнева система інституційної підтримки підприємництва, до якої входять організації з різною спеціалізацією, масштабом діяльності та цільовими групами [4, с. 53].

Інституційна якість державного регулювання, фінансової інфраструктури та підтримки малого бізнесу безпосередньо впливає на

формування підприємницького середовища, зокрема через механізми банківської підтримки, цифровізації та інтеграції державних інститутів у систему розвитку підприємництва [5]. Соціально-економічний ефект інституційного управління проявляється через зміцнення спроможності територіальних громад, підвищення зайнятості населення та формування конкурентного бізнес-середовища на регіональному рівні. «Розвиток адміністративно-територіальної одиниці залежить передусім від ефективної, дієвої, орієнтованої на саморозвиток громади» [6, с. 268]. Відтак, інституційні механізми місцевого самоврядування розглядаються як важливий інструмент забезпечення сталого регіонального розвитку.

Соціально-економічний аспект розвитку підприємницького потенціалу регіонів має прояв в ефективному управлінні підприємницьким потенціалом, що впливає на: зайнятість населення; розвиток малого та середнього бізнесу; зростання регіонального виробничо-ресурсного потенціалу; соціальну стабільність територій.

Соціально-орієнтований підхід реалізується передусім через соціальну відповідальність бізнесу, яка забезпечує баланс економічних, соціальних та екологічних інтересів. Це підвищує довіру до бізнесу та стимулює сталий розвиток регіонів [7].

Наявні регіональні диспропорції в Україні демонструють суттєву різницю у рівнях економічного розвитку територій, що обумовлює необхідність формування диференційованих стратегій розвитку підприємництва. В умовах трансформаційних процесів у Україна посилюється значення структурної модернізації регіональних економік як передумови збалансованого розвитку територій. «Регіональна асиметрія у відтворенні населення посилюється нерівним доступом до послуг, робочих місць і безпеки» [8].

Диференціація ресурсного, інфраструктурного та інституційного забезпечення регіонів формує різні стартові можливості для

підприємницької активності. Це зумовлює необхідність впровадження інструментів розвитку, орієнтованих на використання локальних конкурентних переваг. Важливою складовою таких підходів виступає стимулювання технологічного оновлення та підтримка інноваційної діяльності суб'єктів господарювання. Саме інноваційна орієнтація економічного розвитку створює основу для довгострокового зростання підприємницького сектору на регіональному рівні.

Інноваційно-інтеграційний підхід спрямований на активізацію інноваційної діяльності підприємств через: підтримку стартапів; розвиток цифрової інфраструктури й стимулювання технологічного підприємництва. Інноваційні бізнес-моделі сприяють підвищенню адаптивності регіональної економіки до зовнішніх шоків.

Інновації є «драйвером» розвитку регіонального підприємництва, оскільки забезпечують: підвищення продуктивності; створення нових ринків; розвиток цифрової економіки; зростання конкурентоспроможності регіонів.

Сучасні дослідження демонструють, що інноваційна активність підприємств стає чинником формування конкурентоспроможності економіки. Визначення тенденцій інноваційного розвитку підприємств дозволяє оцінювати перспективи економічного зростання та ефективність державної політики підтримки бізнесу. «Важливо зосередитися на поширенні інновацій, зокрема, через створення регіональних інноваційних центрів, технологічних парків та програм підтримки співпраці між бізнесом, науковими установами та місцевими органами влади, щоб максимально реалізувати інноваційний потенціал» [9].

На особливу увагу заслуговує розвиток інноваційного підприємництва, що є важливим напрямком економічного зростання та розвитку сільських територій. «Саме інноваційне підприємництво орієнтоване на виробництво нетрадиційних та малопоширених видів

продукції та надання різноманітних послуг» [10, с. 70]. Розвиток інноваційного підприємництва також забезпечує підвищення ефективності виробничої діяльності.

Використання сучасних технологічних рішень і нових виробничих підходів дає можливість підприємствам скорочувати витрати енергетичних, матеріальних та інших ресурсів, підвищувати якість виготовленої продукції та оптимізувати тривалість виробничого циклу. Разом із цим інноваційне підприємництво розглядається як базовий фактор регіонального розвитку, особливо в умовах післякризового відновлення економіки та структурної трансформації господарських систем. «Однією з головних переваг інноваційного підприємництва для будь-якого регіону є збільшення конкурентоспроможності» [11, с. 52]. У свою чергу, зростання конкурентних позицій інноваційно орієнтованих підприємств позитивно впливає на активізацію господарських процесів у регіоні. У результаті це сприяє підвищенню рівня оплати праці та покращенню добробуту населення. Окрім цього, інноваційні компанії мають вищий потенціал для залучення інвестиційних ресурсів, що стимулює економічний розвиток територій та створення нових робочих місць.

Екосистемний підхід орієнтований на формування інтегрованого середовища взаємодії бізнесу, держави, науки та суспільства. У межах цього підходу підприємництво розглядається як елемент комплексної системи регіонального розвитку. У межах цього підходу регіон розглядається як відкрита динамічна система, де підприємницька активність залежить від якості горизонтальних і вертикальних зв'язків між учасниками. прикладним інструментом реалізації екосистемного підходу виступає екосистемна модель управління, що забезпечує практичні механізми координації, підтримки інновацій та розвитку підприємництва. Вона передбачає формування інституційних платформ взаємодії бізнесу, влади, науки та громадянського суспільства. Використання екосистемного підходу та

впровадження екосистемної моделі управління сприяє підвищенню адаптивності регіональної економіки до сучасних викликів (таблиця 2).

Систематизація сучасних викликів розвитку підприємництва свідчить про необхідність переходу до нової, екосистемної моделі управління підприємницьким потенціалом, що базується на принципах інноваційності, цифровізації, соціальної відповідальності бізнесу, партнерської взаємодії та сталого розвитку.

Реалізація цих напрямів сприятиме підвищенню конкурентоспроможності підприємницького сектору, забезпеченню економічної стабільності та формуванню передумов для довгострокового соціально-економічного розвитку держави.

Таблиця 2

Сучасні виклики та напрями підвищення ефективності управління підприємницьким потенціалом

Сучасні виклики у розвитку підприємництва	Сутність виклику	Напрями підвищення ефективності управління підприємницьким потенціалом
Військові виклики для регіонального розвитку підприємництва	Руйнування інфраструктури, розрив логістичних зв'язків, енергетична нестабільність, безпекові загрози в прифронтових регіонах та відтік трудових ресурсів.	Реалізація програм релокації та підтримки бізнесу, відбудова й оновлення інфраструктури, залучення міжнародного фінансування.
Нестабільність інституційного середовища	Зміни регуляторної політики, складнощі адміністрування, обмежена прогнозованість соціально-економічного середовища.	Запровадження стабільної регуляторної політики, дерегуляція бізнес-процедур і посилення державної підтримки підприємництва.
Обмежений доступ до фінансових ресурсів	Висока вартість кредитів, недостатній розвиток венчурного фінансування, складність залучення інвестицій.	Розширення програм фінансової підтримки, розвиток інвестиційних інструментів, стимулювання інноваційного фінансування.
Технологічне відставання підприємств	Повільне впровадження інновацій, низький рівень цифровізації, недостатні інвестиції у дослідження та розробки.	Активізація інноваційної діяльності, цифрова трансформація бізнес-процесів, підтримка технологічної модернізації.

Проблеми розвитку кадрового потенціалу	Відтік робочої сили, дисбаланс між освітою та потребами ринку праці, низький рівень компетенцій.	Удосконалення сфери освіти, інтеграція бізнесу, науки та освіти, формування підприємницьких екосистем.
Складність інтеграції у глобальні ринки	Високі вимоги до якості продукції, стандартів, логістики та цифрових каналів збуту.	Розвиток експортного потенціалу, підвищення якості продукції, підтримка міжнародної кооперації.
Недостатній рівень розвитку екосистем бізнесу	Обмежена взаємодія бізнесу, влади, науки та освіти.	Формування регіональних екосистем бізнесу, розвиток інфраструктури бізнесу.
Недостатній рівень стратегічного управління	Орієнтація на короткострокові рішення, слабке управління ризиками.	Впровадження стратегічного менеджменту, розвиток гнучких організаційних структур та сучасних управлінських технологій.

Джерело: розроблено авторами на основі [2; 3; 6; 9]

Сучасні підходи до управління регіональним підприємницьким потенціалом формуються в умовах багатовимірних трансформацій соціально-економічного простору та зростання невизначеності зовнішнього середовища. Посилення технологічних змін, структурні дисбаланси економіки, обмеженість фінансових і кадрових ресурсів, а також зростання вимог до інноваційності бізнесу актуалізують необхідність переходу до комплексних, гнучких та мережево орієнтованих механізмів управління. За таких умов розвиток підприємництва розглядається як результат узгодженої взаємодії інституційних, інвестиційних, інноваційних і людських факторів на регіональному рівні.

Висновки та перспективи подальших досліджень. У дослідженні визначено, що сучасні підходи до управління регіональним підприємницьким потенціалом базуються на інтеграції інституційних, інноваційних, соціально-орієнтованих та екосистемних механізмів розвитку. Визначальним чинником модернізації управлінських підходів є соціально-економічні виклики, що впливають на рівень адаптивності економічних систем, стимулювання підприємницької активності та забезпечення довгострокової конкурентоспроможності регіонів.

До основних викликів у розвитку підприємництва належать: військові виклики для регіонального розвитку, нестабільність інституційного середовища, обмежений доступ до фінансових ресурсів, потреби розвитку кадрового потенціалу та технологічного оновлення; складність інтеграції у глобальні ринки, недостатній рівень розвитку екосистем бізнесу.

Підвищення ефективності управління підприємницьким потенціалом передбачає реалізацію узгодженої системи інституційних, фінансових та організаційних заходів у напрямі стабілізації регуляторної політики, інвестиційного забезпечення, інноваційної й цифрової трансформації, розвитку інфраструктури та освіти, стимулювання експорту й міжнародної кооперації, а також упровадження сучасних управлінських технологій.

Сучасні підходи до управління регіональним підприємницьким потенціалом трансформуються під впливом зростаючої економічної нестабільності та зумовлюють перехід до адаптивних, інноваційно-орієнтованих екосистемних моделей управління, здатних забезпечити стійкість регіональних економічних систем.

Перспективи дослідження. Подальші дослідження мають бути спрямовані на формування комплексної системи управління регіональним підприємницьким потенціалом у забезпечення стійкого соціально-економічного розвитку регіонів. Перспективним напрямом є формування адаптивних моделей управління, що поєднують стратегічне планування, сучасні інструменти моніторингу та механізми публічно-приватного партнерства в умовах повоєнного відновлення.

Література

1. Kropelnytska S., Yekimov S., Aleksandrovych O. Barriers and Opportunities for Entrepreneurship Development in Ukraine: Towards a Sustainable and Resilient Economic Future. *Journal of Vasyl Stefanyk*

Precarpathian National University. 2025. 12, 2 (Jun. 2025). P. 116–130. DOI: https://doi.org/10.15330/jpnu.12.2.116-130

2. Богуславська С. І. Трансформація регіонального менеджменту в умовах глобалізації для забезпечення сталого розвитку регіонів України. *Бізнес Інформ.* 2021. № 4. С. 90–97. DOI: https://doi.org/10.32983/2222-4459-2021-4-90-97

3. Ракитська А. О. Напрями модернізації економічних функцій держави в контексті інвестиційно-інноваційного розвитку. *Ринкова економіка: сучасна теорія і практика управління*. 2023. 22(2(54). С. 150–169. DOI: https://doi.org/10.18524/2413-9998.2023.2(54).297361

4. Sychenko V., Havrychkov O. Institutional modernization of public entrepreneurship governance in Ukraine: stages, trends, and prospects. *Dnipro Academy of Continuing Education Herald. Series: Public Management and Administration*. 2025. *2*(2). P. 50-58. DOI: https://doi.org/10.54891/2786-698X-2025-2-5

5. Кустрин А. Б. Інституційне середовище банківської підтримки розвитку малого підприємництва в Україні. *Український журнал прикладної економіки та техніки*, 2024. Том 9, № 3. С. 391-397.

6. Zhovnirchik Y., Tyhov O. Mechanisms for ensuring sustainable development of regions Ukraine and strengthening the capacity of territorial communities in this process. *Public Administration and Regional Development*. 2024. (23). P. 266–288. DOI: https://doi.org/10.34132/pard2024.23.14

7. Huk K., Zeynalov A. Regional Disparities and Economic Growth in Ukraine. 2022. URL: https://ideas.repec.org/p/arx/papers/2211.05666.html (дата звернення: 12.02.2026).

8. Білоус М. Демографічна політика регіонального розвитку: виклики просторової нерівності та післявоєнної відбудови. *Економіка. Управління. Інновації*. 2025. Вип. 2 (37). URL: http://eui.zu.edu.ua/article/view/346661/333662 (дата звернення: 12.02.2026).

9. Черненко О. С. Інноваційний потенціал підприємств України: аналіз, оцінка та перспективи розвитку. *Здобутки економіки: перспективи та інновації.* 2025. № 24. DOI: https://doi.org/10.5281/zenodo.17824873. URL: https://econp.com.ua/index.php/ (дата звернення: 12.02.2026).

10. Погріщук Б.В., Мельник В.І., Добіжа Н.В. Підприємницький потенціал розвитку аграрної сфери. *Академічний огляд.* 2023. № 2(59). С. 65-75. DOI: 10.32342/2074-5354-2023-2-59-4

11. Білоус-Сергєєва С. О. Інноваційне підприємництво як ключовий фактор розвитку регіону у післявоєнний період. *Вісник Приазовського Державного Технічного Університету. Серія: Економічні науки*. 2023. №1(38). С. 45–50. DOI: https://doi.org/10.31498/2225-6725.1(38).2023.280738

References

1. Bohuslavska, S. I. (2021). Transformatsiia rehionalnoho menedzhmentu v umovakh hlobalizatsii dlia zabezpechennia staloho rozvytku rehioniv Ukrainy. *Biznes Inform*, (4), 90–97. https://doi.org/10.32983/2222-4459-2021-4-90-97 [in Ukrainian].

2. Kropelnytska, S., Yekimov, S., & Aleksandrovych, O. (2025). Barriers and opportunities for entrepreneurship development in Ukraine: Towards a sustainable and resilient economic future. *Journal of Vasyl Stefanyk Precarpathian National University, 12*(2), 116–130. https://doi.org/10.15330/jpnu.12.2.116-130

3. Rakytska, A. O. (2023). Napriamy modernizatsii ekonomichnykh funktsii derzhavy v konteksti investytsiino-innovatsiinoho rozvytku. *Rynkova ekonomika: Suchasna teoriia i praktyka upravlinnia, 22*(2(54)), 150–169. https://doi.org/10.18524/2413-9998.2023.2(54).297361 [in Ukrainian].

4. Sychenko, V., & Havrychkov, O. (2025). Institutional modernization of public entrepreneurship governance in Ukraine: Stages, trends, and prospects.

Dnipro Academy of Continuing Education Herald. Series: Public Management and Administration, 2(2), 50–58. https://doi.org/10.54891/2786-698X-2025-2-5

5. Kustryn, A. B. (2024). Instytutsiine seredovyshche bankivskoi pidtrymky rozvytku maloho pidpryiemnytstva v Ukraini. *Ukrainskyi zhurnal prykladnoi ekonomiky ta tekhniky, 9*(3), 391–397 [in Ukrainian].

6. Zhovnirchik, Y., & Tyhov, O. (2024). Mechanisms for ensuring sustainable development of regions Ukraine and strengthening the capacity of territorial communities in this process. *Public Administration and Regional Development*, (23), 266–288. https://doi.org/10.34132/pard2024.23.14

7. Huk, K., & Zeynalov, A. (2022). *Regional disparities and economic growth in Ukraine*. https://ideas.repec.org/p/arx/papers/2211.05666.html

8. Bilous, M. (2025). Demohrafichna polityka rehionalnoho rozvytku: Vyklyky prostorovoi nerivnosti ta pisliavoiennoi vidbudovy. *Ekonomika. Upravlinnia. Innovatsii*, (2(37)). http://eui.zu.edu.ua/article/view/346661/333662 [in Ukrainian].

9. Chernenko, O. S. (2025). Innovatsiinyi potentsial pidpryiemstv Ukrainy: Analiz, otsinka ta perspektyvy rozvytku. *Zdobutky ekonomiky: Perspektyvy ta innovatsii*, (24). https://doi.org/10.5281/zenodo.17824873 [in Ukrainian].

10. Pohrishchuk, B. V., Melnyk, V. I., & Dobizha, N. V. (2023). Pidpryiemnytskyi potentsial rozvytku ahrarnoi sfery. *Akademichnyi ohliad*, (2(59)), 65–75. https://doi.org/10.32342/2074-5354-2023-2-59-4 [in Ukrainian].

11. Bilous-Serhieieva, S. O. (2023). Innovatsiine pidpryiemnytstvo yak kliuchovyi faktor rozvytku rehionu u pisliavoiennyi period. *Visnyk Pryazovskoho Derzhavnoho Tekhnichnoho Universytetu. Seriia: Ekonomichni nauky*, (1(38)), 45–50. https://doi.org/10.31498/2225-6725.1(38).2023.280738 [in Ukrainian].